

התלבשנו על בנות הצפון!

שרנו בוגי, רוקנרול, אחד החברה היה קם, שר איזה שיר של אלונים פרסלי או של ריי צ'ארד הקטן — זה עכשיו מספר חזק, יותר חזק אפילו מאלונים — וכולם מוחאים לו כף. היינו עליזים כמו שצריך.

שרנו כמה שירים, ואז אחד אמר: "חברה, שמעתם את הסיפור הזה?" והוא סיפר איזה בדיחה גסה. לא חשוב איזה, העיקר שכולם צוחקים. איזה בדיחה למשל? משהו כמו: "תשמעו חברה, לפני שבוע הייתי בבאר ב' מלון. על הקיר היה ציור של חתיכה, שר כתב לה ככה, עם רגליים פתוחות. למעלה כתוב בבקשה. למטה, בין הרגליים, כתוב תודה."

אולי אותך זה לא יצחיק כל כך, אבל אז צחקנו כולנו, אפילו הבנות, כמו משוגעים.

בסוף, גם זה נאסם. קמתי באמצע השיר של לוקחים בקבוק, מסובבים אותו ומי שפונה אליו ראש הבקבוק שואל אותו המארגן: "אמת או חובה?" נניח שהוא עונה חובה. אז המארגן אומר לו: "חובה עליך לנשק את עליזה." ככה זה הלך — ישר עם נשיקות. "אתה, אבנר, נשק את דליה", היה המארגן פוקד. ואני הייתי קם ומנשק אותה, שם, לפני כל החברה.

אחר כך הלכנו יותר רחוק. "עליך לתת לה נשיקה צרפתית!" היה אומר המארגן. אז אפילו: "עליך ללכת איתה מאה צעדים לאורך החוף, עד שלא נראה אותכם. ולהישאר שם רבע שעה ואחר כך לחזור." זה היה מסודר בינינו מראש. ברבע שעה בחוץ היו השניים מתמזמים, איך שהיה הולך לו לבחור — הרבה או מעט — וחוזרים. ככה זה הלך עד 11 בלילה. כל אחד התמזמו כמעט עם כל אחת, לפי התור. אחר כך חזרנו לכיכר דינגוף. לפני שאמרנו שלום, הבנות שאלו איפה נתראה. קבענו שוב בכיכר, למחרת בערב. "ואיפה אתם נמצאים במשך היום?" שאלו.

"כרגיל, על שפת הים", ענינו. אחר כך שלום שלום, כל אחד הלך לביתו.

"הרבה הרבה, לא אישן בבית..."

מחרת בעשר בבוקר, אני פתאום רואה את רותי ורינה. השניים מהבוקר הקודם. "מה זה, אין בית ספר?" שאלתי. "הפרענו בשיעור", ענתה רותי, "והמורה גירש אותנו. אמר לנו ששעה אחת לא נהיה בכיתה. אז ציפצפנו עליו ובאנו לשמוע תקליטים פה." שמענו תקליטים ופיטפטנו, עד שעה שתיים. אז הבנות אמרו: "די, נלך הביתה. שההורים לא ירגישו שלא היינו בשיעור."

בערב נפגשנו בכיכר. התיישבנו על הדשא והתחלנו להתלוצץ, לשיר — בקיצור, לעשות שמח. אז כבר החברה הכירו אחד את השני וכל אחד תפס לו איזה בת זוג. אני לקחתי את רותי. היה נדמה לי שאני מתאהב בה.

אחר כך התפזרנו וכל אחד הלך למקום אחר. אני לקחתי את רותי לתנובה שעל שפת הים. הזמנתי בירה בשבילי; בשבילה כוס מיץ. היא עוד לא ידעה או לשותות. הייתה מבוססת אלף שהיא יוצאת ככה כמו בחורה מבוגרת. בתשע בערך ירדנו למטה, על החולות של שפת הים, בסביבות גורדון. לא היה אף כלב בסביבה. זיברנו קצת ואחר כך התחלנו להתנשק ולהתמזמו. פתאום אני מביט בשעון ואומר לה: "רותי, כבר 11, את צריכה לחזור הביתה." היא אמרה לי: "מה איכפת לך?" אמרתי לה: "מה זה מה איכפת לך? הוריד יצקו עליך."

"סמוך עלי", היא ענתה לי, כמי שמרגיז יודעת איך להסתדר עם ההורים שלי."

סיפור זה הוקלט במערכת "העולם הזה" מפיו של גבר בן 18, אשר זהותו האמיתית מוסתרת תחת השם הכדוי אבנר. אבנר, צבר מכרם התימנים, שחספיק ללמוד שנה אחת בגימנסיה, מסר את יודיו לשלום כהן, שעתיים אחרי ששחרר ממעצר על התפרעות במקום ציבורי. היודיו מודפס כפי שהוקלט מפיו אבנר, ללא שינוי סגנון או תוכן. נמחקו בו רק הקטעים בהם תוארו יחסים מיניים. כל השמות המופיעים ברשימה זו שוננו על-ידי המערכת כדי למנוע את זיהוי האנשים והמאורעות הנזכרים בה.

שה את עצמה גדולה, אל תדאג. אני כבר יודעת איך להסתדר עם ההורים שלי. "איך?" "יש לי מפתח של הדירה. הורי או שהולכים לישון בשמונה בערב או שיוצאים לבלות וחוזרים בשתיים-שלוש. וכך אינם שומעים אותי חוזרת. אני פותחת את הדלת בשקט והולכת לישון. בבוקר הם שואלים אותי באיזה שעה חזרתי. אני אומרת: בעשר, עשר-חצי. אלוהי הקטנה ישנה איתי בחדר. אבל היא שומרת סוד. אני לוקחת אותה לפעמים לקולנוע או נותנת לה 15-10 גרוש והיא שותקת."

ואתו לילה נשארו עד שעה אחת. היו בינינו רק מיזמוזים — אבל חוקים מאד מאד. אז אני אומר לה: "רותי, כבר שעה. היו לך צרות בבית." אז היא אומרת לי: "מה איכפת לך בכלל נמאס לי כל הבית. הורי עושים לי את המוח. כל הזמן אומרים לי לא לצאת, לא לאחר. אז אם אני כבר מאחרת — מה איכפת לי עד איזה שעה?"

ונשארו עוד איזה שעה, עד שכבר נעשה קר מדי ואני פחדתי ללכת איתה יותר רחוק משכבר הלכנו.

"דבורה רוצה לצאת איתך"

מחרת בערב נפגשנו שוב בכיכר. עכשיו כבר בלי לקבוע מראש. פשוט כל ערב, אם לא היינו נזכרים למשהו מיוחד, היינו באים לכיכר ואיך שלא יהיה, תמיד אפשר היה לפגוש שם כמה מהחברה. ואז היינו מחליטים מה עושים — ועם מי. ערב אחד, כשהיינו ככה משוחחים בינינו, קפצה אלי פתאום הבנות ואמרה: "אבנר, אני רוצה להגיד לך משהו בצד."

הלכתי איתה הצידה. "אתה יודע מה?" היא פתחה. "מה?"

אז היא אומרת לי: "דבורה התאהבה בך והיא אמרה לי שהיא מאד מעוניינת לצאת איתך, היא נרא רוצה לדבר איתך, אבל לא יכולה ככה, לפני כל החברה, מפני שאתה הולך עם רותי."

זו באמת נכון שהלכתי עם רותי. אבל לא היה לי שום יחס מיוחד אליה. סתם יצאנו לבדנו. ראינו בין העצים, במקום מוסתר. נשכבנו על העשבים. זאת הייתה הפעם הראשונה לעצמי שאלך איתה. נישגתי לדבורה ושאלתי אותה אם יש לה משהו מיוחד לעשות. היא ענתה שלא. אז אמרתי לה: "בואי, ניסע לירקון."

נסענו לירקון, רק שינינו. שכרנו סירה והתחלנו לטוט. באמצע הדרך עצרתי את הסירה ועלינו לחוף, בין העצים, במקום מוסתר. נשכבנו על העשבים. זאת הייתה הפעם הראשונה שהיה לי משהו עם דבורה, ולא ידעתי שום דבר עליה. שאלתי אותה: "מה עושה אביך?" "אין לי אבא", היא ענתה לי.

מסתבר שאביה מת לפני שנתיים, והיא נשארה עם אחותה בת השש לבד בבית עם אמא שלה. מה עושה אמא שלה?

"בבוקר קמה, מביאה לנו לאכול וחוזרת בחזרה לישון. אנחנו הולכות לבית הספר. היא קמה לה בשעה 12, כשאנחנו חוזרות מבית הספר. היא מביאה לנו ארוחת צהריים ומסדרת את הבית. אנחנו מכינים שיעורים ואחרי זה יורדות. אחותי הולכת לשחק עם ילדים ברחוב ואני הולכת לחברות."

כך עבר הזמן, והשעה הייתה כבר 12. אני אומר לה: "דבורה, אמא שלך לא תצקע עליך אם תאחזיקי?"

היא צחקת: "אמי הולכת כל ערב לשחק קלפים עד הבוקר."

שבת עי מעקה המיילת של שפת הים. היה יום יפה וסתם ישיבתי ליהנות מהחיים. ממול, על המדרכה השניה, ראיתי חברה נכנסים ויוצאים מחנויות הסיר. כל כמה רגעים הכניס מישהו עשרה גרוש לפאטיפון ויכולתי לשמוע חנינם את הבומבום הכי גדולות. אלוהים פרסלי, קליף ריצ'ארדס, טומי סטיל, כולם.

הייתם צריכים לראות אותי: מכנסים שחורות צרות מנגט 15, חולצה עם פרחים אדומים, השיער ארוך ומתולתל. חמישה חודשים גדלתי אותו. מי לא מכיר אותי — אבנר, הדרך ג'ואן של שפת הים?

מרחוק התקרבו שתי זבוגיות. בנות 13-14 לכל היותר. כאלה שתיכף רואים עליהן שחן מהצפון. אשכנזיות מסודרות כאלה. לא שרקתי להן, אפילו לא אמרתי להן מותק. ניגשו אלי ישר. אחת מהן שאלה: "תגיד, אתה אבנר?"

"כן, מה יש?"

"שמענו עליך הרבה."

"מה, למשל?"

"שאתה נוסע על אפנועים בומבה, ועושה צלחות בכביש."

"באמת?" שאלתי אותן. ככה, כאילו לא איכפת לי כלום, כשאני ממשך לשבת על הברזלים ומסתכל עליהן למעלה למטה. בארד, כזה, קר. רוצות פעם לנסוע איתי?"

מפה לשם התחלתי איתן קצת. אתה יודע, מלה פה מלה שם, בשביל לעשות רושם. כשנכנסנו כבר למצבירות, אחת מהן אמרה: "יש לנו המון חברות."

אמרתי: "גם לי יש חברים. בואו נצא יחד."

ראיתי שחן מתול לזה. עשו רושם של כאלה שמשתגעות אחרי החברה שלנו עם נעליים שפיציות, מכנסיים צרות, תלחלים אילא אלוהים פרסלי עם הרבה ביליטון. קבענו פגישה לאותו ערב בכיכר דינגוף ונפרדנו. לפנות ערב ניגשתי לחברה בסיר. זה מיפגש קבוע שלנו, כל יום לפנות ערב. "חברה", אמרתי להם, "תפסתי כמה חתיכות עליה כייף-כיפק, בנות טובים מהצפון. קבעתי פגישה להערב."

החברה היו שמחים עד לאללה. "אני מו' מין אחת בלונדית!" קרא אחד מהם. "אני אוהב אותך עגולות כאלה", אמר שני. "יא אללה, נראה להן מה שהחברה יודעים לע' שות. לא כמו החראתים שלהם מהצפון."

אבא הוזך לאסיפות

שבע בערב באנו לכיכר. ראינו שם קבוצה של נערות, בנות 13-14. חתיכות אחת-אחת. היו כמה יותר יפות וכמה פחות יפות. אבל כל אחת רצתה להראות חתיכה כמו שצריך. היו לבושות בלבוש צנוע, אבל יפה. בשמחה: "שלום אבנר, אלה החברה שלך?"

התקרבו. שתי הבנות מהבוקר עשו כהרה עם שאר הבנות. אני הצגתי את החברה שלי. "מה עושים?" שאלה אחת הבנות. היות ואני הייתי זה שסידרתי את כל העסק, נתנו לי לדבר בשם החברה. "נעשה קבוצה ליד הירקון", הצעתי.

כולם הסכימו. אבל אני אמרתי לבנות: "אם הולכים לירקון לא חוזרים לפני 11 בלילה. מה יגידו ההורים שלכן?"

"סמוך, ענתה אחת, "אנחנו כבר יודעים להסתדר עם ההורים שלנו."

טוב מאד. אני יודעות להסתדר, סחתין. אבל רציתי לדעת אם הן יכולות גם לאחר אחרי 11. רציתי גם לדעת מה סיפרו בבית, כשיצאו לפגישה איתנו.

"אמרתי לאמא שאני הולכת להכין שיעורים אצל רבקה", ענתה אחת. "ורבקה?" שאלתי.

"הולכת לרינה ללמוד אנגלית."

זאת הייתה הפעם הראשונה שיצאתי עם בנות כאלה, ובשביל זה הייתי סקרן. אצלי, למשל, כשהייתי יותר צעיר, אם הייתי חוזר מאוחר הביתה, אבא שלי היה נותן לי באבזי אבי. פעם אפילו אמר שיגרוש אותי מהבית. "אבא שלך לא אומר לך שום דבר כשאת מאחרת?" שאלתי את רבקה.

"אבא שלי בכלל לא יודע מה נעשה בבית. הוא חוזר מהעבודה, אוכל והולך לו לשחק קלפים עם אמא."

"אבא שלי הולך לאסיפות. כל הזמן יש לו אסיפות וישיבות", אמרה אחת. ככה זה היה כמעט עם כולן. ההורים יוצאים לבלות ולא יודעים מתי הבת הולכת ומתי היא חוזרת. "אז מתי את רואה את המורים?" המשכתי לשאול. אז כבר עמדנו בקבוצה אחת, כל שניים-שלושה מדברים יחד, ומכירים אחד את השני יותר מקרוב. לא שאלתי ככה שאלות, כמו אני לא יודע מה. זה היה טבעי מאד, שיהיה על מה לדבר.

רבקה, אז אולי ציפי, ענתה לי: "בשש-שבע. לפני שאני יוצאת. אני נותנת נשיקה לאבא ולאמא, אומרת שלום, אני הולכת לרינה או לציביה. אבא אומר לי: רק לא תאחר, טוב? אני אומרת טוב ולפני שאני יוצאת אומרת לו: הוי, אבא, תן לי כסף. אולי יתחשק לי להזמין את רינה לחומוס. אמא תמיד אומרת: תן לה, היא באה בערב ואולי תהיה רעבה."

אמת וחובה על שפת הים

תחלנו לדבר לכיוון הירקון. זה היה ערב יפה והתחלנו שלא כראי לנסוע. צעדנו לאורך רחוב דינגוף, חבורה אחת שלמה. לא היו עדיין זוגות. בדרך פיצנו סיפורים. אחת שאלה: "תגיד, יצחק, אתה עובד?"

"איפה עובד! כבר הפסקתי זמן."

"אז מה אתה עושה?"

"מוכר כרטיסים. עתניים-שלוש ביום, ויש לי כל הכסף שאני רוצה. מי צריך לעבוד?"

הבנות צחקו, מבוססות. הרגישו שאלה חברה אמיתיים. שאלו בחור שני: "מה אתה עושה?"

"עושה ביונס סטריים. תופס לי כל מיני פרייזים, משחק איתם שניים-שלושה שעות. ויוצא עם כים יואל". הבנות צחקו בקול רם, וכל אחד מאיתנו סיפר סיפור עוד יותר מפוצץ מהשני. קצת הגוימו, אבל בדרך כלל זה היה נכון — כולנו עשינו כסף מכל מיני עסקים, והיה לנו המון זמן פנוי.

הגענו לירקון. ירדנו לחוף, מול רידינג. איפה שהירקון נכנס לים. אספנו קצת עצים והדלקנו מדורה. התחלנו לשיר. לא, לא הייתי בתנועת נוער ולא מכיר שירים חלוציים.